

І знову ніч, і знову день
Без сонця, квітів, без пісень,
Одноманітний.
Лиш ті круки
Зловіщо крячуть, лиш хрести
Сухі і порохняві руки,
Мов на нові готові муки,
Безрадно в пітьму простягли
На роздоріжжях.
Ген в імлі,
Далеко дуже від землі,
Сумними довгими ключами
Летять у вирій журавлі,
Прощаючись надовго з нами
Своїм «кру-кру!»,
А на межі
Хитається сухе будяччя,
Стрясає краплі дощові,
І здалеку здається, наче
Й воно також за літом плаче.

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії»](#), 1990 . [Цикл «Сльота»](#);